

Cal crear un discurs propi de l'independentisme

written by Isidre Granyer | 10 d'octubre de 2024

L'independentisme necessita crear el seu propi discurs per tirar endavant el procés d'alliberament nacional. Un relat propi i des del nostre marc mental.

Per poder bastir un nou **Full de Ruta** que ens porti a l'alliberament nacional crec que és important que comencem primer de tot pels fonaments, des de la base. I res més bàsic que el discurs, el relat. Cal que sigui el relat qui doni sentit al full de ruta i necessitem fer-ho des del nostre marc mental.

Desprendre'ns del marc mental de l'ocupant no és ni senzill ni immediat. El tema és complex i si per si sol ja dona per fer-ne tot un diccionari de més de 700 pàgines com és el «Diccionari del fet i de la qüestió nacionals» d'en Ferran Lupescu, això ja ens avisa que la cosa no és trivial.

Malgrat tot, sí que em sembla que es poden definir cinc punts bàsics per a establir una base on bastir el nou discurs.

Primer. No és un procés d'independència sinó un procés de descolonització.

Hem de canviar el discurs de "procés d'independència» a «procés de descolonització». Que la Nació Catalana és una colònia de Castella des del segle XVIII segellat amb els **Decrets de Nova Planta** és un fet inqüestionable alhora que ocultat i, no sé perquè, fins i tot negat des d'aquí i per gent d'aquí. Ara bé, el tracte colonial que rebem dels castellans és innegable i, a més, un exemple clar, de manual.

Com a poble colonitzat hem de reivindicar el nostre dret d'autodeterminació, exercit el 1r d'Octubre de 2017 i que el

poble va autoafirmar-se com a estat independent. Per tant, tenim el dret de tirar endavant el que el poble ha decidit.

Segon. El conflicte és entre la nació catalana i Castella.

Els castellans han fet servir el terme Espanya per justificar la colonització de la Nació Catalana. El seu procés uniformitzador castellà passa per camuflar-lo sota el terme genèric d'espanyol. El terme «Espanya» l'hem de reconèixer només com a entitat geogràfica. Espanya és la Península del sud-oest d'Europa. I cal referir-nos als ocupants sempre com a castellans, mai com a espanyols. Per a nosaltres, ara mateix a Espanya hi ha tres estats on hi trobem unes quantes nacions (per exemple, la catalana, l'occitana, la basca, la gallega i la portuguesa –entre altres, segurament–).

Tercer. La colonització castellana ve del segle XVIII.

Hem de denunciar el règim colonial imposat pels **Decrets de Nova Planta**, en totes les seves vessants, tant sigui l'espoli fiscal com la persecució i intent d'aniquilació de la llengua i cultura catalanes. Cal denunciar i dir prou a aquest (mal)tractament colonial a què ens sotmeten els castellans. Un tracte extractiu per després repartir-se entre ells el pastís, sostingut i constant al llarg del temps a tota la Nació Catalana. Hi ha molts estudis fets, i de molt bona qualitat, que demostren que l'espoli fiscal és sistèmic a tots els territoris de la Nació Catalana.

Per molt que ho vulguin emmascarar amb un terme amable com **solidaritat**. Per parlar de solidaritat cal la voluntat i acceptació per part del donant. Si a tu et prenen res sense el teu consentiment, el que sigui, per després repartir-ho o donar-ho a algú, per molt que a aquest li calgui, això pot tenir molts noms, però en cap cas podem parlar de solidaritat. Des del teu punt de vista és un robatori, ras i curt.

Quart. La llengua castellana és estrangera a la Nació Catalana.

La llengua pròpia de la nació catalana és el català. De fet, es podria definir la nació catalana com el poble de parla catalana (històricament el nom del poble i el de la llengua han estat el mateix –hom anomenava la llengua del poble amb el nom del poble i pobles amb llengües diferents se'ls considerava diferents). Qualsevol altra llengua és forana i per dir quelcom forà referit a nacions podem fer servir el terme «estranger». I sense cap mena de dubte la sentència «**La llengua castellana és estrangera a la Nació Catalana**» és molt més potent i punyent que quan l'emetem amb l'adjectiu *forana*. Per tant, aprofitem la potència que li atorga el terme «**estrangera**».

Cinquè. El Principat de Catalunya, de Salses al riu Sénia.

Cal determinar el nostre territori des del nostre marc mental, i per això caldrà fer servir el terme «**Principat de Catalunya**» i no usar només el terme «Catalunya». El territori històric definit com a Catalunya probablement no és un tema tancat, però el que sí que és cert és que actualment aquest terme s'ha identificat massa amb només el conjunt de les quatre províncies espanyoles i hem de deixar palès que el territori que reivindiquem és l'anomenat històricament com Principat de Catalunya, de Salses al riu Sénia. La frontera occidental ja és un tema més pelut. I fins al mar.

Tot passa per no reconèixer ni acceptar el **Tractat dels Pirineus**, en ser un tractat entre Castella i França i sense cap mena de legalitat ni legitimitat al Principat de Catalunya. Pels catalans, el Principat de Catalunya limita al nord amb Occitània, a la serra de les Corberes.

Només amb aquests cinc punts bàsics fonamentals, i que són fets irrefutables, bastim un nou discurs que ens empodera i legitima per a tirar endavant el mandat del 1r d'Octubre. Cal alliberar-nos del marc mental de l'ocupant per a encarar bé el nou full de ruta. Un nou full de ruta amb l'objectiu de descolonitzar el país. I per això tenim una gran eina al nostre abast: **la desobediència civil**. Ens cal un nou full de ruta encaminat a anar tallant anelles de la cadena que encara ens lliga a l'estat castellà amb l'argument clau de «**descolonització**». Però també cal evidenciar (i reivindicar) que el territori del Principat és de Salses al riu Sénia i, potser del Cinca, fins a la mar.